

aftale med EF, der sikrer et stort frihandelsområde i Europa, uden at de nordiske lande samtidig bliver politisk bundet. Situationen for vor industrieksport vil derfor i alle tilfælde forbedres, og endda vil en frihandelsaftale være at foretrække for industrien. Forholdet er vanskeligt at gøre op i tal, men betyder dette blot, at industrieksportens stigningstakt øges med ca. $\frac{1}{2}$ pct. årligt, vil dette være fuldt tilstrækkeligt til at opveje tabet på landbrugseksporten. Mindretallet er derfor nået til den slutning, at forskellen i 1978 i nationalproduktet ved medlemskab; henholdsvis ikke-medlemskab, er ubetydelig.

Mindretallet ser ingen tvingende økonomiske grunde til at tilslutte sig EF og må derfor karakterisere de truende forudsigelser om stagnation og arbejdsløshed som grundløse. Danske virksomheder har efter frihandelsaftalen absolut ingen afsætningsmæssig tilskyndelse til at flytte syd for grænsen. Også formodninger om, at svenske virksomheder i større udstrækning skulle ville investere i Danmark, hvis vi fra 1973 blev medlem af EF, må mindretallet anse for ubegrundede. Handelsministeriet har såvel i marts som i juni over for udvalget svaret, at det bortset fra en, måske to, enkeltsåger overhovedet ikke har noget materiale om svenske virksomheder, der skulle ønske at komme til Danmark (se bil. 2, spm. 9 d (alm. spm.) og spm. 38), hvis Danmark blev medlem af EF.

Mindretallet må på dette grundlag fastholde, at beslutningen om medlemskab af EF er af politisk art.

På det økonomisk-politisk område er det for mindretallet afgørende, at Ministerrådet i et sæt rådsvedtagelser i februar/marts 1971 har tilsluttet sig principperne om Wernerplanen for opbygningen af den økonomiske og monetære union. Gennemføres disse af rådet vedtagne målsætninger, vil en selvstændig dansk økonomisk politik være udelukket, og det vil have indvirkning på socialpolitik, uddannelsespolitik og fordelingspolitik.

Oprettelsen af den økonomiske og monetære union vil efter mindretallets vurdering vise sig at blive langt alvorligere for levestandard og beskæftigelse end en difference på måske under 1 pct. af nationalproduktet i 1978. (Se underbilag 4 til bil. 1).

EF og følgerne for dansk egnsudviklings-, arbejdsmarkeds- og socialpolitik.

De uheldige træk ved det eksisterende samfund vil, efter mindretallets opfattelse, yderligere blive forstærket af Rom-traktatens grundlæggende bestemmelser om den frie bevægelighed af arbejdskraft og kapital og den frie etableringsret.

Hvis Danmark bliver medlem af et udvidet EF, frygter mindretallet, at mulighederne for at føre en effektiv egnsudviklingspolitik, der sikrer, at yderområderne ikke lades økonomisk i stikken, vil blive indskrænket. Alle egnsudviklingslove skal til høring og kontrol i Bruxelles inden vedtagelse, og de må navnlig holde sig inden for snævert fastlagte grænser (se underbilag 3 til bil. 1). Når dette sammenholdes med erfaringerne fra store, integrerede økonomiske enheder, hvor der iagttages selvforstærkende kræfter i retning af en betydelig erhvervsmæssig koncentration, forstår man bedre de betænkeligheder over EF-medlemskab, befolkningen nærer i yderområderne i Norge og Storbritannien. Disse betænkeligheder har også gyldighed for de danske egnsudviklingsområder.

Den frie bevægelighed af arbejdskraften vil efter mindretallets opfattelse føre til et pres på det danske arbejdsmarked af fremmed arbejdskraft. De danske reallønninger vil i et udvidet EF ligge klart i spidsen, og dette sammenholdt med den store ledighed i lavtløns- og kriseramte lande, som Italien og England, vil betyde øget indvandring af udenlandsk arbejdskraft. Denne øgede indvandring vil føre til yderligere erhvervsmæssig koncentration i hovedstadsområdet, og det vil svække mulighederne for lønstigninger for de lavestlønnede.

Undertiden anføres til beroligelse den kendsgerning, at hovedparten af den udenlandske arbejdskraft i de nuværende EF-lande er tredjelands arbejdskraft, der ikke er omfattet af EF's fælles arbejdsmarked. Det er imidlertid mindretallets bestemte opfattelse, at hvis man i lande som Vesttyskland, Frankrig og Belgien havde det samme fremmedarbejderstop, som vi i øjeblikket kender fra Danmark, ville billedet se anderledes ud. Hvorfor skulle ellers fortsat hundredtusinde italienske lønmodtagere arbejde i de tysktalende områder i Schweiz